

မြပုလဲခင်

ချစ်လျှင်ချစ်ကြွင်း

အောင်မြင်
စာပေ

အခန်း(၁)

"ကြာမရှိတဲ့ ရေကန် မတင့်တယ်ဘူးဆိုတဲ့ စကားလည်း ရှိသားပဲ မဟုတ်လား၊

ဒီလောက်လှ ၊ ဒီလောက်ပညာတတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ဦး အပျိုကြီးလုပ် နေတာတော့ နှမြောစရာကြီးဟယ်၊ လုပ်စမ်းပါ ညီမလေး၊ ငါ့ညီမလေး ဝဲလ်ဒင်သာဆိုရင်လေ...မမစိုးတို့ ကတော့ တစ်လစာ ပွဲခတ်ပြားမှာ မသုံးဘဲကို လက်ဖွဲ့ပစ်လိုက်မှာ ၊

အပြော မဟုတ်ဘူး နော်..လက်တွေ့..လက်တွေ့ ၊ မယုံရင် ယူကြည့် လိုက်လေ"

စိန်ရွှေပွဲစားကြီး ဒေါ်တင်တင်စိုး၏ စကားကို ခင်ဝတီက ဟန်ပါပါ ပခုံးလေးတွန့်ကာ ချေပလိုက်၏။

"ကြာမရှိတဲ့ ရေကန်၊ တံခွန်မရှိတဲ့ ဘုရား၊ အလံမရှိတဲ့ ရထား၊ ထိုးကွင်းမရှိတဲ့ ယောက်ျား၊ ဘာညာ ဘာညာ ဆိုရိုးစကားတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ရှိရှိ ဝတီမမူပါဘူး မမစိုး၊

အဲဒါ ရှေးရှေးက လူကြီးသူမတွေဟာ သူတို့ ခေတ်အခြေအနေပေါ်မူတည်ပြီး ပြောခဲ့ဆိုခဲ့တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဝတီတို့ ခေတ်မှာ တော့ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ် ရပ်တည်ပြီး ကိုယ်ပိုင်စွမ်းပကားနဲ့ ယောက်ျားတွေကို ရင်ဘောင်တန်းနိုင်ရုံမကဘူး၊ ကျော်ဖြတ်ပြီး ရပ်တ

ည်နေတဲ့ မိန်းမတွေဒုနဲ့ ဒေးပါ။

ဒါကြောင့် ဝတီဝဲလ်ဒင်ကို စောင့်လက်ဖွဲ့မယ့်အစား လှူသာလှူပစ်လိုက်တော့ မမစိုး၊ ကုသိုလ်ပိုရတယ်...အဟင်း..ဟင်း"

အဖျားခတ် ရယ်သံကလေးစွက်ကာ ခင်ဝတီ ပြောလိုက်သည် ။

"ဒါပေမဲ့ကွယ်...သစ်ပင်မှန်ရင် အမြစ်ရှိရမယ်၊ လူမှန်ရင်တော့ အချစ်ရှိရမယ်၊ ဒါမှ လူလောကကြီးမှာ လူဖြစ်ရကျိုးနပ်တယ်၊ ပြည့်စုံတယ်လို့ ဆိုရမယ်"

"အချစ်ရှိမှ ပြည့်စုံတယ်လို့ မမစိုး ဆိုလိုတာလား"

ခင်ဝတီက တွေးတွေးဆဆလေး မေးလိုက်သည် ။

ဒေါ်တင်တင်စိုးက ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း...

"ဟုတ်တယ်...လူမှန်ရင် အိမ်ထောင်သားမွေး ဆိုတဲ့ လူသားဆန်တဲ့ ဝတ္ထုရားတစ်ခုကို မလွဲမကင်းသာ တာဝန်တစ်ရပ်အနေနဲ့ ထမ်းဆောင်ရမှာပဲ၊ ဒါမှ လူသားတာဝန် ကျေပွန်တယ် ပြည့်စုံတယ်လို့ ဆိုရမယ်"

ပွဲစားပီပီ ဒေါ်တင်တင်စိုးကလည်း အပြောကောင်းသည် ။

ခင်ဝတီကတော့ ဒူပေဒဏ်ပေ ရနေသော ဦးနှောက်ရှိသူပီပီ..

"အိမ်ထောင်သားမွေး ကိစ္စတစ်ခုတည်းနဲ့ လူသားတာဝန်ထမ်းဆောင်ခြင်းဆိုတာ မှီခိုသူအဖြစ် ရပ်တည်နေတဲ့ အားနွဲ့တဲ့ အိမ်ရှင်မဆိုတဲ့ မိန်းမသားတွေသာ ပြောတဲ့ စကားမျိုး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်"

ဒေါ်တင်တင်စိုး မျက်နှာ ပန်းဆီရောင် ပြေးသွားသည် ။ ဒေါသထွက်သွားတာတောင် လှလှပပလေး လူမသိအောင် ဖုံးဖိနိုင်စွမ်း ရှိလေသည် ။ ဂုဏ်သရေရှိ ဟန်ဆောင်လောက၏ အတတ်ပညာရပ်ထင်ပါသည် ။

ခင်ဝတီက ရှစ်တန်းပင်မအောင်ဘဲ အရာရှိကြီးနှင့် ညားကာအရာရှိကတော် ဖြစ်လာသော၊ ထိုမှ တစ်ဆင့် ဂုဏ်သရေရှိသော အသိုင်းအဝိုင်း၊ ငွေရှိသော အသိုင်းအဝိုင်းသို့ ဝင်ဆံ့လာသော၊ ထိုမှ တစ်ဆင့် စိန်ရွှေမြဲတိုက်ကား အစရှိသည် တို့ ကို ကိုင်တွယ်ကာ ပွဲစားဖြစ်လာသော ဒေါ်တင်တင်စိုးကို သာသာနာနာ နှက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

အနာပေါ်တုတ်ကျသွားဟန်တူပါသော်လည်း ဒေါ်တင်တင်စိုး အမျက်မထွက်ပါဘဲ...

"ဒါက ကံတရားနဲ့ လည်း ဆိုင်တယ်...ဝတီ၊ ရေမြင့်မှ ကြာတင့်သလိုပေါ့၊ ဘုရင်မဖြစ်ပါစေ၊ သူတောင်းစားနဲ့ ညားရင်တော့ သူတောင်းစားမယားပဲဖြစ်ရမယ်၊

သူတောင်းစားမ ဖြစ်ပါစေ...ရှင်ဘုရင်နဲ့ ညားရင်မိဖုရားဖြစ်ရတယ်၊ ဒီတော့ မိန်းမသားတွေဟာ ကမ္ဘာဦးအစ ကတည်းက မှီခိုသူအဖြစ် ရပ်တည်နေခဲ့ရတာ ကမ္ဘာကွယ်ပျောက်မှ ပျောက်ကွယ်သွားလိမ့်မယ် ထင်တယ်၊

ဒါကြောင့် ဘယ်လောက်ပညာတတ်တဲ့ မိန်းမ၊ စီးပွားအရှာကောင်းတဲ့ မိန်းမဖြစ်ဖြစ်၊ ကံကောင်းတဲ့ သူသာ ယောက်ျားရဲ့ အရိပ်၊ ဂုဏ်ကိုမှီပြီး ဂုဏ်ပုဒ်တိုးခြင်း၊ လုံခြုံခြင်းဆိုတဲ့ ပြည့်စုံမှုတွေ ခံစားရတယ်လေ၊ မိန်းမသားအချင်းချင်း စီးပွားဥစ္စာ ဘယ်လောက်တူညီညီ ကံတရားကိုတော့ ယှဉ်ပြိုင်လို့ မရဘူး"

"ကံဆိုတာ အလုပ်လို့ ခင်ဝတီ ယုံကြည်တယ်"

ခင်ဝတီသည် ဇွတ်ပင် ငြင်းလိုက်သည်။ ။

"ဒီလိုဆို ဝတီဟာ အစွန်းတစ်ဖက် ရောက်နေပြီထင်တယ်၊ ဘုရား

ဟော တရားတော်တွေမှာ လည်း ပါသားပဲ၊ ကံတရားဟာ မိမိပြုခဲ့တဲ့ ကုသိုလ် အကုသိုလ်ပေါ်မှာ မှီပြီး ဖြစ်ပေါ်လာတတ်တယ်လို့ ပါတယ်၊ မိန်းမသားတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကံအကြောင်းဟာ ယောက်ျားပေါ်မှာ မှီတယ်၊

ယောက်ျားကောင်းကောင်း ရတဲ့ မိန်းမဟာ ကံကောင်းတယ်လို့ သတ်မှတ်ပြီး ယောက်ျားဆိုးဆိုး ရတဲ့ မိန်းမဟာ ကံဆိုးတယ်လို့ ဆိုကြတယ်လေ"

အလွန်အေးသော အရာရှိကြီးကို ရထားသူ ဒေါ်တင်တင်စိုးတော့ သူလိုရာ ဆွဲတွေးကာ အသံကောင်းဟစ်နေလေပြီ။

ခင်ဝတီက ပြုံးလျက်...

"အဲဒီလို ကံကောင်းပုံမျိုးတော့ ဝတီ မမက်ပါဘူး၊ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ် မရပ်တည်နိုင်တဲ့ မိန်းမတွေကသာ ယောက်ျားတွေအပေါ် မှီခိုခြင်းနဲ့ ကံကောင်းခြင်းဆိုတဲ့ ဝါဒကို လက်ကိုင်ထားတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊

ဝတီတို့ ကတော့ ဘယ်သူစိမ်းယောက်ျားကိုမှ အထင်မကြီးဘူး၊ ယူဖို့လည်း မစဉ်းစားဘူး၊ မမစိုးရေ"

"တီတီ...တီတီ"

"ဟော...သားတော်မောင်တောင် လာကြုံပြီ၊ စကားကောင်းနေပေမယ့် သွားရဦးမယ်၊ အပြန်ဘိုးတော်ကို ဝင်ကြိုရဦးမှာ မို့လို့ ကွယ်၊ သွားပြီ ဘက်ကီရေ...ပြန်ပြီနော်"

အိမ်ရှင်ဘက်ကီက ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ပြန်လာရင် အဆင်သင့်စားသောက်နိုင်ရေးအတွက် အိမ်ဖော်များ အကူအညီနှင့် ချက်ပြုတ်နေရာမှ ကမန်းကတန်း ထွက်လာသည် ။

ခင်ဝတီ ဘက်ကီကို ကြည့်ကာ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည် ။

"ပြန်တော့မလား မမစိုး၊ အဖြူကောင်းကောင်း လေးရရင်သာ ယူလာခဲ့ဖို့ မမေ့နဲ့ နော်"

"အေး...အေး သွားမယ် ဝတီရေ၊ ဘာနဲ့ ပြန်မလဲ၊ မမစိုးနဲ့ လိုက်ခဲ့မလား၊ မမစိုးမှာ တော့ ရတနာတွေပေါတယ်၊ သားသမီးရတနာတွေဟာ ဘယ်လောက်အဖိုးတန်သလဲလို့ တွေ့လား၊ ဒီအချိန် လာကြိုဆို တစ်မိနစ်တောင် မလွဲစေရဘူး၊ ဒါလည်း ကံကောင်းခြင်း တစ်မျိုးပဲပေါ့ ဝတီ"

သားသမီး လိမ္မာများ ရှိနေခြင်းအတွက်လည်း ဒေါ်တင်တင်စိုးက ခင်ဝတီအား ကပ်ကာ အမှတ်ယူသွားပြန်သည်။ ။

"ရပါတယ်..ခင်ဝတီက ကိုယ့်ကား ကိုယ်မောင်းရမှ ကျေနပ်တယ်"

"သူကဇာတာနဲ့ သူကိုးကွယ်....မမစိုးတို့ ကတော့ သူများ မောင်းတဲ့ ကားပေါ်မှာ စီးကရက်သောက်ရင်း မိန့်မိန့်ကြီး စီးရတဲ့ ဇာတာမျိုး ပါတယ်ထင်တယ်၊ ကိုယ်တိုင်မောင်းဖို့ တစ်ခါမှ မစဉ်းစားဘူး"

ခင်ဝတီ အပြီးဖြင့်သာ သည်းခံလိုက်သည်။ ။ ခင်ဝတီက ကျွန်ဇာတာ ပါသည် ပေါ့၊ ကားကို ကိုယ်တိုင်အာရုံသုံးကာ စီးရခြင်းကပင်လျှင် ကျွန်ဇာတာ ပါသည် ဟု ဆိုလိုသွားခြင်း ဖြစ်မည်။

"သွားမယ်...ဝတီ...ဘက်ကီ"

"ဟုတ်ကဲ့ မမစိုး"

ခင်ဝတီနှင့် ဘက်ကီ သံပြိုင်အသံထွက်သွားသည်။ ။ စိတ်ထဲမှာ မကျေမချမ်းဖြစ်မိသော်လည်း အပေါ်ယံ နှုတ်ခမ်းမှာ တော့ သကာရည် ဆမ်းထားသည့်အလား ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် နှုတ်ဆက်လိုက်ရသည်။ ။

ပညာရှိ အမျက်အပြင်မထွက်စေနှင့်ဟူသော စကားလည် ရှိသည် ပင်။

"ခံသွားရပြီမဟုတ်လား ဝတီ"

ဘက်ကီကတော့ ခင်ဝတီ၏ သူငယ်ချင်းအရင်းအချာဖြစ်သဖြင့် ခင်ဝတီကို အကြောင်းသိ အစင်းသိဖြစ်နေသဖြင့် ဒေါ်တင်တင်စိုး ကားလေး ပျောက်ကွယ်သွားသည် အထိ ငေးမောကြည့်နေမိသော ခင်ဝတီအား မေးလိုက်သည်။ ။

"အေးလေကွာ...ပညာက ရှစ်တန်းအောင်ပေလို့ ပဲ၊ ပြောလိုက်တဲ့ စကားတွေက ပါးစပ်နဲ့ မဆုံလိုက်တာ"

"ဒါပေါ့ လူ့လောက ဘဝတက္ကသိုလ်ကြီးမှာ သူက ကိုယ်တို့ ထက် ပိုစောရောက်တဲ့ လူဆိုတော့ အတွေ့အကြုံက စကားပြောသွားတာပေါ့၊ အတတ်ပညာမသာပေမယ့် အသိပညာကတော့ သာနေပြီလေ။ ကိုယ်တော့ သူ့ဆီကသားသမီး ပြုစုနည်းပညာတွေ ယူနေရသေးတယ်"

"ဪ...ကလေးပြုစုတာများ ခက်သလား၊ မင်းမပြုစုတတ်ရင် နာနီငှားလိုက်ပေါ့"

"လောကကြီးမှာ ငွေနဲ့ ဝယ်ယူလို့ မရနိုင်တဲ့ အရာတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ ဝတီ ရင်သွေးအတွက် အကောင်းဆုံးနဲ့ လုံခြုံစိတ်အချရဆုံးကတော့ မိခင်ရင်ခွင် ရင်ငွေ့ကလွဲပြီး တခြားမရှိနိုင်ဘူး၊ ဒါတွေ မင်းသိမှာမဟုတ်ပါဘူး"

"ပြောကြ...ပြောကြ...ခင်ဝတီကတော့ ဒီနေ့ ကံမကောင်းပါလားပဲ ဆိုရမလို ဖြစ်နေပြီ"

"မင်းလည်း ကံကောင်းချင်ရင် ကိုယ်ပြောသလို မောင့်သူငယ်ချင်းကို စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်လိုက်ပါလား"

"တော်စမ်းပါ ..ယောက်ျားဘာလုပ်ရမှာ လဲ၊ ကိုယ်တော့ မင်းတို့

ကိုကြည့်ပြီး စိတ်ကုန်ပါတယ်၊ ယောက်ျားကိုများ ဘုရားလို ကိုးကွယ်ရ တယ်လို့ လွတ်လပ်မှု ဆုံးရှုံးလိုက်တာ၊

ဝတီတော့ ဘုရားမှ တစ်ပါး အဲ...အနန္တော အနန္တဂိုဏ်းဝင်မှ တစ်ပါး တယ်သူမှ မကိုးကွယ်နိုင်ဘူး"

"အဟတ်...ဟတ်...ဖူးစာရှင် မတွေ့သေးတော့ပြောထားဦးပေါ့ဝတီ ...လာ..လာ...လာမီးဖိုထဲ လိုက်ခဲ့၊ ကိုယ် မောင့်အတွက် ဆိတ်သားခါးပတ် ကြော်မလို့စားသွားဦး"

"အိမ်ဖော်တွေ ကြော်ခိုင်းရင် ရရဲ့ သားနဲ့ မင်းကိုယ်တိုင် ကြော်နေရ သလား"

"ကြော်ရတယ် အပျိုကြီးရေ၊ မောင်က ကီကီချက်တာမှ ကြိုက်တယ် ဆိုလို့ ကိုယ်တိုင်ပဲ ချက်ပြီး မောင့်လျှာရင်းကို စွဲမက်စေ"

"တော်စမ်းပါ...နားကြားပြင်းကပ်လိုက်တာ၊ တော်ပြီ နောက်အိမ် ထောင်သည် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မတွဲတော့ဘူး၊ လင်အကြောင်း သားအကြောင်းချည်းပဲ၊

ပြန်တော့မယ်...နင့်ယောက်ျားပြန်လာတော့လည်း မောင်...မောင်နဲ့ သူများ နားရှက်အောင် ချွဲနေဦးမယ်"

"မနာလိုမရှိနဲ့ ...သူ့ကုသိုလ်နဲ့ သူ ပဲဟာ၊ နင့်မှာ ချွဲစရာရှိလို့ လား"

"အမယ်...မလိုချင်လို့ ပါနော်၊ လိုချင်ရင် ခုယူ ခုရတယ်၊ ခေါင်းခေါက်ရွေးယူလို့ ရတယ်"

"လိုချင်ရင်ပြောနော်...ခေါင်းခေါက်ခံမယ့်အထဲ ကိုယ့်လူတွေ ပေးထည့်ချင်လို့ ပါနော်"

"ကောင်မစုတ်"

ခင်ဝတီ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့သည်။ အားလျှင် ဒီ အပျိုကြီးကိုပဲ ခလုတ်တိုက်နေတတ်ကြသည်။ သူတို့ ဆီလာလျှင် ဤကဲ့သို့ပင်။

မလာဘဲလည်း မနေနိုင်။

ခင်ဝတီမှာ အကျင့်တစ်ရပ်မှာ ဖျောက်၍ မရ။ လက်ဝတ်ရတနာများကို ပွဲထိုင်တစ်ခုတစ်မျိုး မရိုးတမ်း ဝတ်ဆင်ချင်သည်။

ထို့ကြောင့် သူငယ်ချင်း ဘက်ကီမှ တစ်ဆင့် ပွဲစားများ ထံမှ ပစ္စည်းများကို ကြည့်ရင်း ကြိုက်လျှင်ဝယ်၊ မကြိုက်လျှင် ပြန်ရောင်းနှင့် အမြဲအဆက်အသွယ် ရှိတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ခင်ဝတီကိုယ်တိုင် ပွဲစားတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေတတ်သည်။

ပွဲစားဆိုသည် မှာ လည်း စကားကို လည်လည်ပတ်ပတ် ပြောဆိုခြင်းဟူသော အရည်အချင်းသည် အဓိကဖြစ်နေသဖြင့် ခင်ဝတီ ပွဲစားဒေါ်တင်တင်စိုးကို နိုင်အောင်မပြောနိုင်သကဲ့သို့ မိမိထက်ဝါကြီးသော သူငယ်ချင်းဘက်ကီကိုလည်း နိုင်အောင် မပြောနိုင်ခဲ့ပါ။

ကားကိုသာ မဲ၍ မောင်းနေမိသည်။

ဘယ်သွားရကောင်းမလဲ။

ဘက်ကီတို့ အိမ်ရှိရာ ဖိုးစိန်လမ်းမှ ထွက် လာပြီးသည့်တိုင် ရည်ရွယ်ချက်မရှိသေး။

"တီတီ....တီတီ"

နောက်မှ ကားဟွန်းသံပေးကာ လမ်းတောင်းတော့မှ မဖယ်ချင်သဖြင့်

င့် ကားကို မိုင်နှုန်း ထပ်တင်ကာ ဦးတည်ချက်မဲ့ ကန်တော်ကြီးအတိုင်း
မောင်းခဲ့လိုက်သည်။ ။

စိတ်ထဲ၌ မကျေမနပ်စိတ်များ တဖွားဖွားဖြစ်ပေါ်နေသည်။ ။

မိန်းမသားထုတော်တော်များများက ယောက်ျားတွေကို ဦးစားပေးလွှဲ
နိုးအားကြီးသည်။ ။ ဒါကြောင့်လည်း ယောက်ျားတွေ ကန့်တက်နေကြ
တာပဲ ဖြစ်ပါမည်။

"မိမိကိုယ်သာ ကိုးကွယ်ရာ"ဟူသော စကားကိုတော့ မေ့ပျောက်
ထားကြသည် လား။

"တိတိ...တိတိ...တိတိ"

ကားဟွန်းသံကြောင့် နောက်ကြည့်မှန်မှ ကြည့်လိုက်သည်။ ။

ကြည့်စမ်း ..စောစောကကား။

ကားပေါ်မှ ပုံမလာ ပန်းမလာ အနီယောက်ျားသားတို့ မျက်နှာက
ကျောက်ကျောက်ကို ခွေးသေးပန်းထားသည့် ရုပ်နှယ် ပြောင်ချော်ချော်။

ခင်ဝတီ မျက်နှာကို တင်းပစ်လိုက်သည်။ ။

ရွှေဂံတိုင်လမ်းဘက်သို့ ချိုးဝင်ကာ ဥဒဟို သွားလာနေသော
ကားများကြား ဝင်ရောက်နေရာယူလိုက်သည်။ ။

သိန်းထောင်ကျော်တန်သော ကားနှင့် ယောက်ျားဖြစ်ပါစေ ခင်ဝတီ
မမှုပါ။ အထင်လည်း မကြီး။

အရောလည်း မခံ။ မိမိကို နှာခေါင်းမီးတောက်သော မျက်လုံးဝင်းဝင်းများ
နှင့် ကြည့်ခြင်းကိုပင် စက်ဆုပ်ရွံရှာတတ်သည် မှာ ခင်ဝတီ၏
မွေးရာပါ အကျင့်ပေလား၊ အပျိုကြီး ဘွားလေးနှင့် တိတိတို့ မှ စွဲကပ်

လာသော ရောဂါပေးလားတော့ ခင်ဝတီ ခွဲခြား၍ မသိနိုင်။

"တီတီ...တီတီ"

သည် တစ်ခါ ဟွန်းတီးရသည် က ခင်ဝတီဖြစ်သည်။ ။

ခြံစောင့် ဘယ်နေရာ၌ ငိုက်မြည်းနေသည် မသိ။ ချက်ချင်း လာမဖွင့်
ပေးသေးချေ။

"တီတီ...တီတီ"

"ဂျလောက်..."

သံတံခါးကို ယခုမှ ပင် ဖွင့်တော်မူတော့သည်။ ။

"ဪ...ဦးလေးစံ၊ ဟွန်း...မိုးတောင်မချုပ်သေးဘူး၊ ရေချိန်ကိုက်
နေပြီလား"

ခင်ဝတီ တံခါးဖွင့်ပေးနေသော ခြံစောင့်ကို ကြည့်ရင်း နှာခေါင်းရှုံ့လို
က်သည်။ ။ ယမကာနံ့က မွန်နေသည်။ ။ ဦးလေးစံသည် အချိန်ပြည့်မူးနေ
တတ်သော ဇိုးသမားကြီးဖြစ်သည်။ ။

"မကိုက်သေးပါဘူး၊ ဒါ မိုင်နာပဲ ရှိသေးတယ်"

"မြတ်စွာဘုရား...ဦးလေးတော့ ဒီအတိုင်းသာဆိုရင် ဘယ်တော့ အ
န်ဖတ်ဆိုသေမလဲ မသိဘူး"

ခင်ဝတီ စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် အတုံးလိုက် အတစ်လိုက် ပြောပြီး
ကားကိုခြံထဲ မောင်းဝင်ခဲ့သည်။ ။

ပေါ်တီကိုအောက် ကားရပ်ထားလိုက်သည်။ ။

ဒရိုင်ဘာက ပြေးလာကာ..

"ဘယ်သွားစရာ ရှိသေးလဲ မမလေး၊ သိမ်းလိုက်ရတော့မလား"

"အေး...သိမ်းလိုက်"

ဒါပဲပြောပြီး အိမ်ထဲ တန်းဝင်ခဲ့သည် ။ မကျေနပ်စိတ်က များ
နေသဖြင့် ခင်ဝတီ လေဒီရှူးဒေါက်ဖိနပ်သံက တိတ်ဆိတ်နေသော
တော်ဝင်ဂေဟာကို လှုပ်နှိုးလိုက်သကဲ့သို့ ရှိချေသည် ။

"ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်..."

အခန်း(၂)

"ဟဲ့...ခင်ဝတီရယ်၊ ညစောင့်ဆိုတာ ယုံကြည်စိတ်ချရမှ ဖြစ်မှာ ပေါ့၊ မောင်စံဟာ ညည်းအဖေရဲ့ တပည့်လက်သားဆိုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်စိတ်ချလို့ တမင်ခန့်ထားတဲ့ ကိစ္စကို ကျုပ်တို့ တော့ မလုပ်ရဲပေါင်အေ"

"ဘွားဘွားက ပြောလိုက်ရင် ဒီလိုချည်းပဲ၊ ဒီဇိုးသမားကြီးက အရေးရယ် အကြောင်းရယ်ဆိုရင် သူ့ဟာသူ သိုင်းကွက်နင်းနေတာနဲ့ အိမ်ရှိပစ္စည်းတွေ ကုန်မယ့်ပုံကြီး"

"အံ့မယ်...အံ့မယ်..ဒါတော့ညည်းမပြောနဲ့ ခင်ဝတီ၊ မောင်စံတို့ ဆီရောက်လာတာ ခြောက်နှစ်ကျော်ပြီ၊ သူရှိတဲ့ အတွက် အိမ်က အပ်တိုတစ်ချောင်း ပျောက်ဖူးသလား၊ စိတ်ချလက်ချလည်း အိပ်စက်ရတယ်၊ အရင်လူတုန်းက ကံကောင်းလို့ အနုကြမ်း စီးမခံရတာ မဟုတ်လား၊

ဒါတွေ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါဦး"

အဘွားပြောတော့လည်း ခင်ဝတီ အတိတ်ကို ပြန်သတိရသည် ။ မျက်နှာစိမ်းခြုံစောင့်နှင့် ပေါင်းကာ အနုကြမ်းစီးရန် ကြံစည်သောနေ့ည၌ ပင် ခင်ဝတီတို့ ဖခင်က ရောက်လာ၍ လက်မတင်လေး လွှတ်သွားခဲ့ရသည် ။

ထိုအချိန်မှ စ၍ ခင်ဝတီဖခင်က ဦးမောင်စံကို ခြံစောင့်အဖြစ် ခေါ်ယူခန့်ထားပေးခဲ့သည် ။

"ကိုမောင်စံက မူးတာကလွဲလို့ အကျင့်စာရိတ္တပိုင်းမှာ စိတ်ချရတယ်

"

အန်တီကပါ ဝင်ပြောလာသဖြင့် ခင်ဝတီက...

"ဟင်...မူးပါတယ်ဆို သေရည်သေရက်သောက်ပါတယ်ဆိုမှ အကျင့်စာရိတ္တကောင်းသလားလို့ "

"မခိုးမဝှက်တာ အကျင့်စာရိတ္တကောင်းတာပေါ့၊ မူးတာ ဘယ်သူ့ထိ ခိုက်သလဲ၊ ခွေးဟောင်သံကြားလို့ ထကြည့်လိုက်ရင် သူရောင်းလှည့်နေ တတ်တယ်၊ သိုင်းလည်း တတ်တယ်လို့ မောင်မောင်ပြောတာပဲ၊ မာမူနဲ့ မောင်စိုးကိုတောင် သူ ညည သိုင်းသင်ပေးထားလို့ အတော်တတ်နေပြီ ဆိုပဲ"

"ဒါဖြင့်လည်း မာမူနဲ့ မောင်စိုးကိုပဲ ညစောင့်တာဝန်အလှည့်ကျပေးပြီး လခပါ ထပ်ပေးလိုက်ပေါ့၊ ဦးမောင် စံကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်"

"ဟယ် မဟုတ်တာ ခင်ဝတီရယ်၊ တစ်ဖက်သား ထမင်းအိုးရိုက်ခွဲသ လို့ ဖြစ်သွားမှာ ပေါ့၊ သူ့ခမျာများ မိသားစု စားဝတ်နေရေး ကသိသွားရှာ ပါ့မယ်...ကုသိုလ်ရပါတယ်ကွယ်"

"သူ့မိသားစုလား သူ့ကိုမှီခိုနေမှာ ၊ သူရတဲ့ လစာနဲ့ တောင် သူ့အရက် ဖိုး လောက်ငှရဲ့ လား မသိဘူး၊ ဒီမှာ အလုပ်ရှိနေသရွေ့ အဆိပ်ပင် ရေ လောင်းသလို သူ့အရက်ဖိုးရအောင် ဖန်တီးပေးရသလို ဖြစ်မနေဘူး လား"

"ခင်ဝတီ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ မောင်စံ အလုပ်လုပ်တာ ခြောက်နှစ် ကျော်ပြီ၊ အခုမှ အလုပ်ထုတ်ဖို့ စကားတွေ ဘာလို့ ပြောလာတာလဲ၊ နော

ကံခန့်စရာ တွေ့ထားလို့ လား"

အန်တီက ထူးထူးဆန်းဆန်းသဖွယ် ခင်ဝတီအား ကြည့်ကာမေးလိုက်သည်။

အမှန်တကယ်လည်း ခင်ဝတီကို အံ့အားသင့်ရသည်။ သူတူမလေးသည် မာနကြီးသည် မှန်သော်လည်း ခုလို သူများ ထမင်းအိုးကို ရိုက်ခွဲသည့်စကားမျိုး ပြောလာသောအခါ မယုံကြည်နိုင်အောင်ဖြစ်၍ ထင်မိထင်ရာကို မေးရသည်။

ခင်ဝတီကတော့ အလိုမကျသကဲ့သို့ ခပ်မှုန်မှုန်နှင့်ပင် ..

"မဟုတ်ပါဘူး..."

"ဒါဖြင့် မူးမူးနဲ့ များ သမီးကို ဘာပြောလိုက်လို့ လဲ"

"သူလား ပြောရဲမှာ "

ဦးမောင်စံသည် မူးလာလျှင် ပို၍ တောင် ယဉ်ကျေးသိမ့်မွေ့နေတတ်သေးသည်။

ခင်ဝတီ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

"ဒါဖြင့်လည်း ယောက်ျားတစ်ယောက် အရက်မူးခြင်းဟာ သိပ်ကြီးကျယ်တဲ့ အပြစ် မဟုတ်ဘူး လို့ ဘွားဘွားတော့ ယူဆတယ်လေ"

"ဘွားဘွားတို့ အန်တီတို့ ယူဆထားရင်လည်း ပြီးတာပါပဲ၊ ခင်ဝတီတော့ အရက်သမား ဖဲသမားဆိုရင် လုံးဝပဲ၊ လက်မခံချင်ဘူးနော်၊ အင်းလေ...ခင်ဝတီကိုယ်ပိုင်အိမ်မှ မဟုတ်ဘဲ"

အဘိုးအဘွားပိုင်အိမ်ဖြစ်သဖြင့် ခင်ဝတီက ခပ်ငေါ့ငေါ့လေး ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

"အို...အဘွားပိုင်အိမ်ဟာ သားသမီးမြေးအားလုံး ပိုင်တာပဲပေါ့ ခင်ဝတီရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဝတီတောင်းဆိုချက်ဟာ မှန်ကန်ရင် ဘွားဘွားလုပ်ဆောင်ပေးမှာ ပါ၊ ခုဟာကတော့.."

"အင်းပါ...ပြီးတာပါပဲ။ နောက်တစ်ခုခုဖြစ်လာမှ တော့ မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးမနေကြနဲ့ "

"ဘာဖြစ်စရာအကြောင်းရှိလဲ ဝတီရယ်၊ သမီးကလည်း မိုးပြိုမှာ ကိုစိုးကြောက်တဲ့ တစ်တီတူးငှက်ငယ်လိုဖြစ်ပြီ၊ ကိုင်း...အန်တီဆိုင်တွေဘက် သွားဦးမယ်...လိုက်မလား"

"ဟင့်အင်း..."

အန်တီသည် မြို့ထဲ အနော်ရထာလမ်းမပေါ်နှင့် လှည်းတန်း၌ မိနီမားကန်ဆိုင်များ ဖွင့်ထားပြီး ကြီးပွားနေသူဖြစ်သည် ။ ထိုမျှမကသေး၊ စကော့ဈေးထဲ၌ လည်း စတိုးဆိုင်တစ်ခု ရှိသေးသည် ။

ခင်ဝတီက အန်တီကို ကူညီရုံလောက်သာ ရှိသည် ။ သီးသန့်ဆိုင်ဖွင့်ရန်လည်း စိတ်မကူးသေး၊ ပျင်းသည် ငြီးငွေ့သည် ။

အန်တီက သူမအတွက် သီးသန့်ထားသော အက်စ်အီးကားငွေမှ င်ရောင်လေးနှင့် ထွက်သွားသည် ။

ဒရိုင်ဘာမောင်စိုးက အန်တီနှင့် အဘွားအတွက် ဒရိုင်ဘာပင်ဖြစ်သည် ။ ခင်ဝတီကတော့ ဘယ်တော့မှ သူများ မောင်းသောကားကို မစီးပေ။ ။

ကားမောင်းတတ်ကာ လိုင်စင်ရကတည်းက မိမိဘာသာ မောင်းလေ့ရှိသည် ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ အားမကိုးတတ်။ ဒေါ်တင်တင်စိုး သာသာနှင့်နာ

နာ နှက်သွားသလို မိန့်မိန့်ကြီး စီးဖို့ ဇာတာ မပါဘူးထင်ပါသည်။ ။

"ကူးကူ...ကူးကူ"

တယ်လီဖုန်း ခေါ်သံမြည်လာသဖြင့် ခင်ဝတီ ပျင်းရိစွာကောက်ကိုင် လိုက်သည်။ ။

"ဟဲလို...အမိန့်ရှိပါ"

"ခင်ဝတီလား...ကိုယ်ပါ...မြင့်ဇော်အောင်.."

"ဆို..ဘာကိစ္စလဲ"

ဒေါက်တာမြင့်ဇော်အောင်သည် ခင်ဝတီအား တစ်ဖက်သတ် ကြိုက် နေသူဖြစ်သည်။ ။ အောင်သွယ်တော်နှင့် တစ်ဆင့် နားဖောက်ရန်ကြိုး စားနေသူဖြစ်သည်။ ။

"ကိစ္စရှိမှ ဆက်ရမလား ခင်ဝတီ၊ သတိရရင်ကော ဆက်လို့ မရဘူး လား"

"သတိရတယ်...တမ်းတတယ်...လွမ်းတယ်ဆိုတာ အလကား အလုပ်မရှိသူတွေအတွက် အပိုအလုပ်လို့ ခင်ဝတီ ယူဆတယ်၊ ခင်ဝတီ မအား ဘူး ကိုမြင့်ဇော်အောင်.."

"ဂျုလောက်"

ဒေါသမပါသော အပြောလေးနှင့်ပြောပြီး တယ်လီဖုန်းကို ချလိုက်သည်။ ။

ရိုင်းတယ်ပြောပြော ဘာပြောပြော ယောက်ျားများ ၏ ပြစ်တင်ဝေဖန်ရှုံ့ချမှုကို ခင်ဝတီ မမှုတတ်။ ။

"ဘယ်သူလဲ ...ခင်ဝတီ"

"ဘွားဘွား...အချစ်တော်ကြီးပေါ့"

"ကျုပ် အချစ်တော် ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်...ဘွားဘွားအချစ်တော် ဒေါက်တာမြင့်ဇော်အောင်"

"ဪ...ခမျာများ သနားစရာကွယ်...သူ့ဂုဏ်သူ့စည်းနဲ့ ဆိုရင် ကြိုက်ရာရွေးယူနိုင်ပါလျက်နဲ့ များ ကံဆိုးစွာနဲ့ မှ ငါ့မြေးခင်ဝတီကို မျက်စိလာကျရတယ်လို့ "

ဘွားဘွားက ခင်ဝတီအား မြေးဦးပီပီ အချစ်ပိုကာ ခင်ဝတီ လုပ်သမျှကို ကျေနပ်နေတတ်သည်။

"သူ့ဟာသူ ဘယ်လောက်ချမ်းသာသာ၊ အမ်ဘီဘီအက်စ် မကလို့ ပီအိပ်ချ်ဒီပဲရရ ဘာပဲရရ ဒီလောက်ပုံမလာပန်းမလာ ရုပ်ကြီးကို ဆောရီးပဲ ဘွားဘွားရေ..."

"ဒါဖြင့် ဟိုသနားကမားရုပ်ရည်လေးနဲ့ ငတိကလေး မောင်ကျော်စွာကကောကွယ်"

"အဟင်း..ဟင်း...သူကချောတော့ချောပါရဲ့ ၊ ဒါပေမဲ့ ပုံစံက ငါးကျော်နေပြီ"

"ဘာလဲ...ငါးကျော်နေပြီဆိုတာ"

"ငါးပြီးတော့ ဘာဂဏန်းလာမလဲ"

"ခြောက်ပေါ့ဟဲ့"

"အင်းလေ...ဒါကြောင့် ငါးကျော်တော့ ခြောက်လေ၊ အခြောက်လို့ပြောတာ ဘွားဘွားရဲ့ "

"ဟား...ဟား...ဟား..ငါ့မြေးကတော့ စံပါပဲ"

ဘွားဘွားက သဘောကျစွာ ရယ်မောလေသည်။ ။

ခင်ဝတီကတော့ အပျင်းပြေ ဘွားဘွားအတွက် ရှောစောင်ကလေးကို စီလွန်ချည်နှင့် ထိုးလက်စတန်းလန်းဖြစ်သဖြင့် ကောက်ထိုးလိုက်သည်။ ။

"မောင်ကျော်စွာလည်း မဆိုးပါဘူး မြေးရယ်၊ ဆရာဆိုတော့ ယဉ်ကျေးလွန်းအားကြီးတော့ နူးညံ့သိမ်မွေ့သွားတဲ့ ပုံစံမျိုးဝင်သွားလို့ ပါ... မခြောက်ပါဘူး။"

"ဘွားဘွားက ဘာလို့ ရှေ့နေလိုက်နေရတာလဲ၊ မြေးသမက် လိုချင်ပြီလား၊ ခင်ဝတီကို ကျွေးမထားချင်တော့ဘူးလား။"

"မဟုတ်ပါဘူးအေ...တော်ကြာ လင်စံရွေး လင်ခွေးရမှာ စိုးလို့ ပြောတာပါ အေရယ်။"

"ဟွန်း ခင်ဝတီက ရွေးနေတာ မဟုတ်ဘူး ဘွားဘွားရဲ့ ၊ စဉ်းကို မစဉ်းစားတာ၊ အန်တီလိုပဲ အပျိုကြီးလုပ်မယ်။"

"သာဓု"

ဟု အဘွားရယ်ကျဲကျဲ လုပ်ကာ ဆက်၍

"တစ်လုံးပဲ ခေါ်ဦးမယ်နော်၊ ကျုပ်မသေခင် အထိတော့ စောင့်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်ဟေ့။"

"ကြည့်ပါ...တမလွန်ဘဝအထိ စောင့်ကြည့်၊ ခင်ဝတီက တစ်သက် မဟုတ်ဘူး ၊ ဘဝဆက်ပေါင်းများစွာ အပျိုကြီးပဲ လုပ်မှာ။"

"ကောင်းပါတယ်...ဖူးစာရှင် မတွေ့သေးခင်တော့ ပြောထားဦးပေါ့။"

"ဖူးစာရှင်ဆိုတာ လူတွေရဲ့ ဖန်တီးချက်တစ်မျိုးပါ ဘွားဘွားရာ..."

ခင်ဝတီနှင့် ဘွားဘွားသည် စကားနိုင်လှနေကြသဖြင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အပြန်အလှန် အလျှော့မပေးတမ်း စကားစစ်ထိုးနေကြစဉ် တယောသံသဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ။

ဦးမောင်စံတစ်ယောက်၏ လွမ်းဆွတ်အံ့မောဖွယ်ရာ မယ်ဒလင်သံကြောင့် ခင်ဝတီ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။ ။

"လုပ်ပြီးဦးမောင်စံကတော့ မူးရင်အေးအေးဆေးဆေး မနေဘူး၊ တယောသံနဲ့ ချဲနေပြန်ပြီ"

"ဂီတ အနုပညာဆိုတာ ခံစားလို့ ကောင်းတဲ့ အရာတစ်ခုပဲ၊ ခံစားပါစေကွယ်...သူ့ခမျာလည်း ပျင်းရှာမှာ ပေါ့"

"ဟောဒီ ဘွားဘွားကတော့လေ ဦးမောင်စံဘက်ကချည်းပဲ၊ တော်ပြီ...ဗီဒီယိုတစ်ခွေကြည့်ပြီး အိပ်တော့မယ်"

ခင်ဝတီသည် သိုးမွေးအပ်ကို ပြန်ချလိုက်သည်။ ။

"ကျုပ် ရှောစောင်တော့ ပြီးတော့မှာ ပဲ"

"ဖြည်းဖြည်းပေါ့...ဘွားဘွား မသေခင် ဝတ်ရရင်ပြီးတာပဲ"

"ပြီတ္တမ"

ဘွားဘွားက သူ့ထုံးစံအတိုင်း ဆဲပြီးကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။ ဘွားဘွားက တော်ရုံနှင့် အိပ်ဦးမည်မဟုတ်။ သူ့သမီးအငယ်ဆုံး အပျိုကြီး အန်တီခင်ခင်လေး မလာသေးသရွေ့စောင့်ဦးမည်။

မိဘဝတ္တရား ထင်ပါသည်။ ။

မိဘများ ၏ ဝတ္တရားသည် အိုကြီးအိုမ ရောက်သည့်တိုင်အောင် ရှိနေဆဲဆိုလျှင် သေသည် အထိ ထမ်းဆောင်သွားမည် ထင်ပါသည်။ ။

ခင်ဝတီ စိတ်ပျက်ပါသည်။ မိမိသည် ဘယ်သောအခါမှ မိဘနေရာ
ကို ယူရလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချထားသည်။

မှောင်ရီပျိုးနေသော ညချမ်းကို ဦးမောင်စံ "ချစ်မိုးကြီး"သီချင်း၏
တေးသွား မယ်ဒလင်သံသည် ဆွတ်ပျံ့လျက်ရှိလေသည်။

ခင်ဝတီ စိတ်ထဲ ထိုသီချင်းသံမျိုးကို ဘဝင်ကျသကဲ့သို့ ခံစားရသည်
။

ရင်ထဲ တစ်မျိုးကြီး ခံစားရသည်။

မြူးမြူးကြွကြွ တေးသံမျိုးကိုသာ နှစ်သက်သည်။ စိတ်လန်းစေသ
ည် ဟု ထင်သည်။

ယခုတော့...

ဦးမောင်စံကို ဒီသီချင်းမထိုးနဲ့ ၊ ဟိုသီချင်းမထိုးနဲ့ ဟု ကန့်ကွက်ပြန်
လျှင်လည်း ဦးမောင်စံရှေ့မှ ရှေ့နေများက ကန့်လန့်ကန့်လန့် ပါပေဦးမ
ည်ဖြစ်သဖြင့် ခင်ဝတီ မယ်ဒလင်တေးသံများ ပတ်သက်၍ ဘာမှ ဝေဖန်
သမူ မပြုခဲ့ပါချေ။

စိတ်ထဲမှာ တော့ မကျေမချမ်းနှင့် ဖြစ်ပေါ်နေသော ခံစားမှုကို
ဗီဒီယိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှ အသံများ ပျောက်ကွယ်အောင်
ဖန်တီးလိုက်သည်။

ဦးမောင်စံ၏ မယ်ဒလင်သံသည် ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။
